

Sygn. akt II Ka 826/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Zamościu II Wydział Karny w składzie :

Przewodniczący: SSO Urszula Zwolak (spr.)

Sędziowie: SO Grażyna Gorzko

SR del. Jarosław Jedynak

Protokolant: st.sekr.sąd. Krystyna Duras

przy udziale Prokuratora Prok. Okręg. Joanny Lisiczyńskiej

po rozpoznaniu w dniu 12 listopada 2013 roku

sprawy **W. K.**

oskarżonego z art.230a§1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zamościu

z dnia 4 lipca 2013 r. sygn. akt VII K 623/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną ;

II. zasądza od oskarżonego W. K. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 140 (sto czterdzieści) złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

/-/ Na oryginale właściwe podpisy.

Sygn. akt II Ka 826/13

UZASADNIENIE

Uzasadnienie faktyczne:

Sąd Rejonowy w Zamościu wyrokiem z dnia 4 lipca 2013 roku wydanym w sprawie VIIK 623/12 uznał oskarżonego **W. K.** za winnego tego, że:

wiosną 2009 roku daty bliżej nie ustalonej, w C. woj. (...), w zamian za pośrednictwo w załatwieniu pracy w Służbie Więziennej, polegające na bezprawnym wywarceniu wpływu na decyzję, działanie lub zaniechanie nieustalonej osoby pełniącej funkcje publiczną w w/w Służbie, w związku z pełnieniem tej funkcji, wręczył L. D. korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie 9.000 zł

tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 230a § 1 k.k.

i za to na podstawie art. 230a § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 2 lat próby;

zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 775,90 zł tytułem kosztów sądowych.

Apelację w tej sprawie wywiódł obrońca oskarżonego, który wyrok zaskarżył w całości zarzucając mu:

- obrazę przepisów postępowania, mająca wpływ na treść zaskarżonego wyroku, w szczególności art. 4, art. 7 art. 410, art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. przez błędną ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu i skazanie W. K., w sytuacji gdy okoliczności przedmiotowe czynu, a w szczególności okoliczności podmiotowe uzasadniają uznanie, iż przedmiotowy czyn stanowi wypadek mniejszej wagi przewidziany w art. 230a § 2 k.k., zaś postawa oskarżonego dotychczas nie karanego, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że w przyszłości będzie przestrzegał porządku prawnego co w konsekwencji winno skutkować zastosowaniem art. 66 § 1 k.k. i warunkowe umorzenie postępowania karnego w niniejszej sprawie przeciwko W. K..

Podnosząc ten zarzut skarżący wnosił o:

uchylenie zaskarżonego wyroku i warunkowe postępowanie karnego.

Uzasadnienie prawne:

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego jest oczywiście bezzasadna bowiem kompleksowa ocena sposobu procedowania, treści wyroku i jego uzasadnienia prowadzi do wniosku, że materiał dowodowy został prawidłowo zgromadzony i oceniony, a ustalenia faktyczne poczynione na podstawie tego materiału dowodowego odpowiadają wymowie tych dowodów, są prawdziwe i oparte na logicznym rozumowaniu, doświadczeniu życiowym i wskazaniach wiedzy. Sąd Rejonowy nie dopuścił się obrazy przepisów postępowania, ani nie popełnił błędu w ustaleniach faktycznych, nie popełnił uchybień w zakresie prawa materialnego, zaś orzeczonej kary nie sposób uznać za rażąco surową. Zarzut apelacji jest chybiony, a wniosek apelacyjny nie znajduje oparcia w analizie akt sprawy.

W złożonej apelacji obrońca kwestionuje dokonaną przez Sąd ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu, a uchybienia tego upatruje w obrazie przepisów prawa procesowego. Zarzutu tego nie sposób podzielić. Sąd Rejonowy bowiem przeprowadził w sprawie wszelkie istotne dla dokonania oceny stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu dowody, a następnie te dowody z poszanowaniem zasad swobodnej ich oceny – art. 7 k.p.k., przeanalizował i dokonał wszechstronnej oraz kompleksowej oceny. Sąd Okręgowy nie dopatrywał się naruszenia przepisu art. 7 k.p.k., ponieważ na ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu mają wpływ okoliczności i przesłanki wymienione w § 2 art. 115 k.k.:

Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu, Sąd Rejonowy jak wynika z lektury uzasadnienia zaskarżonego wyroku, przeanalizował wszelkie okoliczności przedmiotowe i podmiotowe mające znaczenie prawne w tej kwestii i przedstawił czym kierował się nie uznając, że czyn oskarżonego stanowi wypadek mniejszej wagi z art. 230a § 2 k.k. – vide k. 144 i nast. akt.

Skarżący podniósł obrazę art. 4 k.p.k. łącząc ją, jak należy przypuszczać z obrazą art. 410 k.p.k., bowiem ujęta w art. 4 k.p.k. dyrektywa o charakterze ogólnym – zasada obiektywizmu, nie może samodzielnie stanowić podstawy zaskarżenia wyroku, bowiem przestrzeganie naczelných zasad procesu karnego gwarantowane jest w przepisach szczegółowych i dopiero wskazanie naruszenia tych konkretnych, szczegółowych przepisów może uzasadniać zarzut apelacyjny. Szczegółowa analiza sposobu przeprowadzenia przez Sąd w niniejszej sprawie postępowania dowodowego

i uzasadnienia wyroku, wskazują wbrew twierdzeniom skarżącego, iż dowody zostały przeprowadzone w zakresie wystarczającym dla prawidłowego wyrokowania, a następnie ich całokształt stanowił podstawę oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego. W tym miejscu należy zaznaczyć, że:

zasada wynikająca z art. 410 k.p.k. obowiązuje także przy wyciąganiu wniosków przez strony procesowe, które, przedstawiając w środku odwoławczym własne stanowisko, nie mogą go opierać na fragmentarycznej ocenie dowodów. – vide: wyrok SA w Łodzi z dnia 19 października 1999 r. II AKa 71/99, Prok. i Pr.-wkł. 2001/9/23.

Uzasadnienie sporządzone w niniejszej sprawie pozwala na dokonanie kontroli odwoławczej w pełnym zakresie, jest obszerne i wyczerpujące, wobec czego zarzut obrazy tego konkretnie przepisu jest całkowicie chybione. Skoro w pisemnych motywach wyroku sąd wskazał, jakie fakty uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, a nadto wyjaśnił podstawę prawną wyroku oraz okoliczności uwzględnione przy wymiarze kary, to nie można stwierdzić naruszenia dyspozycji przepisu art. 424 § 1 k.p.k..

Powyższe wywody wskazują, iż Sąd Okręgowy w całej rozciągłości podziela stanowisko Sądu ad quo zaprezentowane w sprawie, zarówno w zakresie ustaleń faktycznych, jak też oceny dowodów, przyjętej kwalifikacji prawnej w tym braku podstaw do uznania czynu oskarżonego za wypadek mniejszej wagi a w dalszej konsekwencji warunkowego umorzenia postępowania. Z tych też powodów Sąd Okręgowy apelację obrońcy oskarżonego uznał za oczywiście bezzasadną i utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Ponieważ wyrok został zaskarżony w całości, Sąd Okręgowy dokonał analizy trafności wymierzonej oskarżonemu kary i uznał, że kara ta spełnia przesłanki art. 53 k.k., jest adekwatna do stopnia zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości czynu. Sąd Rejonowy szeroko i trafnie uzasadnił rodzaj i wymiar kary wymierzonej oskarżonemu, a Sąd odwoławczy to stanowisko i argumenty je uzasadniające podziela w całej rozciągłości.

Analiza sprawy nie dała też podstaw do stwierdzenia bezwzględnych przyczyn odwoławczych ujętych w art. 439 k.p.k. i art. 440 k.p.k..

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k., a na koszty te składają się:

- opłata w kwocie 120 złotych – art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.);
- wydatki w kwocie 20 złotych – art. 618 § 1 pkt 1 k.p.k..

/-/ Na oryginale właściwe podpisy.